

„Să facem legământul solemn că vom consacra întreaga noastră putere de muncă cauzei înfloririi și prosperității României socialiste, înaintării ei victorioase pe drumul luminos al socialismului, spre înaltele culmi ale civilizației comuniste!”

NICOLAE CEAUȘESCU

Scînteia tineretului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ANUL XXXIX

SERIA II

Nr. 10 734

6 PAGINI

50 BANI

VINERI

2 DECEMBRIE

1983

Moment cu profundă rezonanță în inimile tuturor fiilor patriei noastre, emoționantă manifestare a unității strinse a întregului popor în jurul partidului, al tovarășului Nicolae Ceaușescu

ADUNAREA FESTIVĂ CONSACRATĂ SĂRBĂTORIRII A 65 DE ANI DE LA FĂURIREA STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, președintele Frontului Democratice și Unității Socialiste, joi, 1 decembrie, a avut loc, în Capitală, adunarea festivă consacrată sărbătoririi a 65 de ani de la făurirea statului național unitar român, moment de importanță hotărâtoare pentru destinul neamului nostru, care a înrîurit profund întreaga evoluție economică, politică și socială a patriei, deschizând o pagină nouă în dezvoltarea României moderne.

Adunarea din Capitală a pus în evidență faptele și faptele, în vibranta trăire cu țara, au celebrat mărețul eveniment de acum șase decenii și jumătate, cîștigînd, cu vie emoție și adîncă venerație, generațiile de înaintași, pe toți cei care prin luptă și jertfa lor nepieritoare au pregătit dreapta și luminoasă zi de 1 Decembrie 1918, cînd s-a înfăptuit un vis secular — unirea Transilvaniei cu patria mamă.

Adunarea din Capitală a pus în evidență faptele și faptele, în vibranta trăire cu țara, au celebrat mărețul eveniment de acum șase decenii și jumătate, cîștigînd, cu vie emoție și adîncă venerație, generațiile de înaintași, pe toți cei care prin luptă și jertfa lor nepieritoare au pregătit dreapta și luminoasă zi de 1 Decembrie 1918, cînd s-a înfăptuit un vis secular — unirea Transilvaniei cu patria mamă.

Adunarea s-a constituit într-o emoționantă manifestare a sentimentelor de înaltă stimă și prețuire pe care toți fiii României socialiste, fără deosebire de naționalitate, le au față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, strălucit continuator al operei marilor bărbați de stat ai neamului, patriot înfăptuit, cu inima vibrînd de cea mai înaltă iubire față de țară, luptător dirz, neînfricat, care și-a făcut din slujirea cu

neîmurmurată credință a partidului, patriei și poporului, a cauzei socialismului și păcii telui suprem al pilduitoarei sale victii și activității revoluționare, conducătorul înțelept și cuceritor, armat cu devotament de întreaga națiune, de numele căruia se leagă cea mai fertila epocă din întreaga noastră istorie.

Aceste insufleteatoare gânduri și simțăminte, împărtășite de întregul popor, au tintit să le reaminte, direct și cald, în acest moment aniversar, miile de locuitori

(Continuare în pag. a 1V-a)

EXPUNEREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Sîmnași tovarăși,

Cu prilejul celei de-a 65-a aniversări a marii sărbători naționale a poporului nostru — unirea Transilvaniei cu România și făurirea statului național unitar român —, în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și al guvernului, precum și al meu personal, adresez participanților la adunarea solemnă, întregului nostru popor, un fierbinte salut revoluționar și cele mai bune urări. (Aplauze puternice, îndelungate. Asistența, în picioare, scandează îndelung „Ceaușescu — P.C.R.!” „Ceaușescu și poporul!”).

Crearea statului național unitar, cu șase decenii și jumătate în urmă, a constituit o strălucită victorie istorică a luptei eroice, îndelungate a maselor populare pentru făurirea națiunii române, a marcat împlinirea visului secular al tuturor românilor de a trăi uniți în granițele aceleiași țări, într-un stat unic, liber și independent. (Aplauze puternice).

Sărbătorind mărețul eveniment, ne îndreptăm gândurile cu profundă recunoștință spre marii noștri înaintași, spre toți acei care, cu nestîmă dragoste de

generație după generație, drumul spre dreptate, spre progres, spre o viață mai bună, liberă și demnă. Milenara noastră istorie este jalonată de nenumărate bătălii, de jertfe și sacrificii fără seamăn pentru păstrarea ființei naționale, pentru apărarea drepturilor fundamentale ale poporului. (Aplauze puternice).

Carpații semeți, cu falnicii săi codri seculari, cu rîurile sale milenare au constituit leagănul de formare și dezvoltare a poporului nostru din cele mai îndepărtate timpuri. Carpații nu i-au despărțit, ci i-au unit întotdeauna pe locuitorii din simplita de la răsărit și apus, de la miazăzi și miazănoapte. În Carpați s-au format caracterul poporului român, dirzenia, vitejia, bunătatea și omenia, min-dria și neînfricarea în luptă. (Aplauze îndelungate).

După vremurile de adîncă restriște, cînd s-au perindat pe aceste meleaguri popoarele migratoare, românii, preocupăți de refacerea unității de neam, au întemeiat primele formațiuni statale noi, dezvoltate și consolidate apoi pentru a ține piept agresiunilor, încercărilor de cucerire din afară. Statele române feudale conduse de marii domnitori și căpitani de oști, ca

Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Ioan Vodă cel Cumplit, Vlad Tepeș și alții alții s-au împotrivit cu eroism năvălirilor străine, în special Imperiului otoman, înscriind pagini de glorie nepieritoare în istoriisetai libertății și neatinării patriei. (Aplauze puternice).

Idealul poporului român și-a găsit o înaltă expresie în unirea Țării Românești, Transilvaniei și Moldovei, în anul 1600, de către marele voievod Mihai Viteazul. Așa cum arăta Nicolae Bălcescu: „Mihai realizase acum visul său iubit a voievozilor cei mari ai românilor. Acum românii s-au înfrățit cu românii și cu toți au și aceeași patrie, una și aceeași cîrmuire națională, astfel precum au fost din vremile ultimei ale vechimii”. (Aplauze prelungite).

Împrejurările istorice — mai cu seamă intervenția imperiilor străine — au dus la desființarea statului unitar centralizat realizat de Mihai Viteazul. Dar ideea unitii țărilor românești, idealurile făuririi unui stat unitar puternic pe pămîntul vechii Daciei au rămas mereu vii în conștiința poporului, dinamizînd volinta sa de luptă, reprezentînd forța motrice a luptei pentru dreptate socială și

națională, pentru progres și civilizație. (Aplauze puternice).

Cauza unității s-a împletit strîns cu acțiunile revoluționare, cu întreaga luptă socială a maselor populare. Revoluția din Transilvania de la 1781, condusă de Horea, Cloșca și Crișan și revoluția din 1821, din Țara Românească, condusă de Tudor Vladimirescu, au pus puternic în evidență atît marile resurse revoluționare ale maselor populare, cît și năzuința imperioasă spre unitate a celor trei principate românești. Asemenea eroilor legendari, în întreaga sa istorie milenară poporul român a găsit mereu în sine puterea de a renaște, chiar și după cele mai grele înfrîngeri, ridicîndu-se la luptă și cu mai multă forță. Victoriile obținute i-au sporit, de asemenea, elanul și neînfricarea, îndemîndu-l să continue neabătut eforturile și bătăliile pentru împlinirea năzuințelor sale vitale. (Vi aplauze).

Exprimînd parca simbolic această realitate, Karl Marx, scriînd despre răscoala lui Horea, spunea că acesta a devenit „simbolul renasterii Daciei”. (Aplauze puternice).

Un moment de importanță deosebită în creșterea conști-

inței de sine a poporului român, al luptei pentru libertate socială și națională, în care a fost puternic afirmată voința de unitate și independență a românilor din toate cele trei principate românești, l-a constituit revoluția burgheză-democratică de la 1848. În centrul ei s-a aflat, în toate principalele române, ca obiective fundamentale, înlăturarea rînduiriilor vechi feudale, scuturarea oricărui dominații și asupririi străine, dezvoltarea economică-socială a poporului pe drumul progresului, făurirea unei României moderne, unite și libere. (Aplauze prelungite).

Marele idealuri ale revoluției de la 1848 pentru care au luptat masele largi ale poporului român aveau să rodească la 21 ianuarie 1859 cînd, prin „actul puternic al națiunii române”, cum spunea Mihail Kogălniceanu, s-a făurit unirea Moldovei cu Muntenia, creîndu-se statul național român modern. (Aplauze îndelungate).

Prin acțiunea lor energetică, masele populare au dejucaț, depotrivă, manevrele unor cercuri reacționare interne, ca și intențiile unor puteri europene care-și vedeau stînjinite, prin crearea unui stat național român, planurile expansioniste

în această parte a continentului. Unirea principatelor a avut o uriașă însemnătate pentru evoluția social-politică a poporului nostru, ea a deschis noi perspective dezvoltării forțelor de producție, angajării României pe drumul civilizației moderne, constituînd un moment epocal în procesul plămîdării statului național unitar român. (Aplauze puternice).

O etapă nouă, calitativ superioară în dezvoltarea societății românești a marcat dobîndirea independenței de stat în 1877, prin lupta armată eroică a poporului împotriva Imperiului otoman. Cucerirea independenței a inaugurat o eră nouă în existența României, în afirmarea națiunii române pe calea progresului și civilizației materiale și spirituale, în participarea sa la viața comunității internaționale a popoarelor libere. (Puternice aplauze).

Deosebit de semnificativ pentru conștiința unității poporului este participarea la războiul de independență, în rîndurile forțelor armate, a românilor veniți din Transilvania. În această perioadă, situația populației românești din Transilvania cunoștea o deosebită înrăutățire. Crearea dualismului austro-ungar în cadrul Imperiului

habsburgic și includerea Transilvaniei în Ungaria prin lichidarea statului de principat autonom de care se bucurase timp de sute de ani a avut consecințe grave pentru românii. În loc să se îndeplinească promisiunile făcute în cursul revoluției burghezo-democratice, de acordare a unor drepturi mai largi românilor, în Transilvania se desfășoară un proces de asimilare forțată, urmîrind — evident, fără nici o șansă de izbîndă — schimbarea realităților istorice, desnaționalizarea românilor și modificarea structurii și caracterului populației. Se poate spune că prin această politică de restrîngere și chiar lichidarea completă a drepturilor românilor — fapt criticat și de cercuri și personalități progresiste maghiare — perioada respectivă s-a înseris ca cea mai neagră din istoria poporului român din Transilvania.

Existența statului național român și cucerirea independenței au exercitat o puternică atracție asupra românilor care se aflau sub dominația Imperiului austro-ungar. Aceasta a dus la intensificarea luptei împotriva domi-

(Continuare în pag. a 1V-a)

